

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milián.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardi, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David
Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País
Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep Enric Llebot,
Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger
Padrés, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli
Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluc Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: David Egea, Carme Geronès, Mercè
Ardiaca, Blanca Juan, Mireia Menal, Sara Roca i
Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de la portada: Prats i Camps.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.*

Bombolla futbol club

Tots aquests anys de bombolla immobiliària han afectat el conjunt de l'economia, però han tingut una incidència especial en l'àmbit del futbol professional. Com tothom es pot imaginar, no era cap casualitat que la major part dels dirigents dels clubs de l'estat espanyol tinguessin interessos en el món de la construcció—si no directament especulatiu. Florentino Pérez n'és l'exemple més emblemàtic, però aquest model ha estat el més habitual en els camps de futbol de primera divisió, segona i fins i tot tercera.

S'han requalificat estadis i s'han traslladat zones esportives arreu, generalment amb criteris d'interès directe dels personatges que prenen les decisions suposadament esportives dels clubs. A més, totes aquestes accions s'han pres amb el consentiment—i, sovint, l'encoratjament—de les autoritats polítiques. Un fenomen que massa sovint ha vorejat la corrupció i que ha deixat efectes perjudicials en el disseny urbanístic de moltes ciutats.

El cas és que la festa immobiliària s'ha acabat, i ara molts d'aquests clubs tenen dificultats veritablement serioses per a subsistir, fins al punt que entitats històriques com el Castelló i l'Alacant han acabat a tercera divisió perquè no podien satisfer els pagaments. Clubs com el Llevant, de la màxima categoria, han entrat en concurs de creditors i no tenen pas el futur assegurat. La lliga va pel camí d'entrar en una espiral destructiva que es pot endur moltes de les entitats que han omplert de jugadors els àlbums de cromos dels nens de cinc generacions.

L'única solució és que tots els clubs assumeixin que els ingressos els han d'arribar per la via de la seva activitat i, d'una manera o d'una altra, ha de ser la massa social que els asseguiri la supervivència, sigui quina sigui la seva potencialitat esportiva. Els afeccionats s'han d'acostumar a juntes directives que els expliquin la veritat dels comptes i han d'assumir que les solucions màgiques no se sostenen en el temps.

A tot això, cal afegir-hi que els ingressos per publicitat i per drets d'imatge i televisió cauen a plom, a causa de la crisi financera internacional i no hi ha símptomes evidents que aquesta situació s'hagi de redreçar en un futur immediat. D'aquí ve el conflicte amb les emissores de ràdio que, fins ara, havien pogut fer les retransmissions gratuïtament i, de sobte, es troben que els clubs els reclamen una contribució econòmica que alleugi la buidor de la caixa. Tot plegat, un panorama que no es pot esquivar i que requerirà una acció decidida per tal de redimensionar un sector que semblava gegantí, però que—com molts—s'ha acabat veient que tenia peus de fang.

Als nostres lectors

Doncs al final resulta que el futbol també era dins l'esfera de la gran bombolla immobiliària i ara se'n veuen les conseqüències. Una de les més simbòliques és l'obra—interrompuda—del Nou Mestalla, que, paradoxalment, ni es pot reprendre ni és assenyat d'enderrocar. Bona part dels clubs més importants es troben en fallida tècnica—val a dir que el Barça també—per causa d'unes despeses desorbitades, i no solament per la política de fitxatges. En definitiva, la lliga espanyola, aquella que concentrava totes les excel·lències, no era sinó una derivació indirecta dels recursos ingents que generava una economia tristament especulativa. El dossier ha estat confeccionat per

Victor Maceda, Miquel Payeras i Gemma Aguilera. Ep, i cal llegir les opinions de Joan Carretero, sempre contundents.

Salvador Cot